

॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ तृष्णाविनयनं वृषामात्रापहं भङ्गादिभुक्षुद्याधिहरं ॥ २६ ॥
नीतालोकममुंसर्वनानाशस्त्रास्त्रयोधिनः ॥ इमौ तौ परिघप्रख्यौ भुजौ ममदुरासदौ ॥ ८ ॥ ययोरंतरमासाद्य धार्तराष्ट्रः क्षयंगताः ॥ ताविमौ चंदनेनाकौ चंदना
हौ च मे भुजौ ॥ ९ ॥ याभ्यां दुर्योधनो नीतः क्षयं सुतबांधवः ॥ एताश्चान्याश्च विविधाः शल्यभूतानराधिपः ॥ १० ॥ वृकोदरस्य तावाचः श्रुत्वा निर्वेदमागमत् ॥
सा च बुद्धिमतो देवी कालपर्यायवेदिनी ॥ ११ ॥ गांधारी सर्वधर्मज्ञा तान्यलीकानि शुश्रुवे ॥ ततः पंचदशे वर्षे समतीतेनराधिपः ॥ १२ ॥ राजानिर्वेदमापेदे भीमवा
ग्याणपीडितः ॥ नान्वबुध्यत तद्राजाकुंती पुत्रो युधिष्ठिरः ॥ १३ ॥ श्वेताश्वो वाथ कुंतीवा द्रौपदी वायशस्विनी ॥ माद्री पुत्रौ च धर्मज्ञौ चित्तंतस्यान्ववर्ततां ॥ १४ ॥
राज्ञस्तु चित्तं रक्षंतौ नो चतुः किंचिदप्रियं ॥ ततः समानयामास धृतराष्ट्रः सुहृज्जनं ॥ १५ ॥ बाष्पसंदिग्धमत्यर्थमिदमाह च तान्भृशं ॥ धृतराष्ट्र उवाच विदितं भ
वता मे तद्यथा वृत्तः कुरुक्षयः ॥ १६ ॥ ममापराधात्तत्सर्वमनुज्ञातं च कौरवैः ॥ यो हं दुष्टमतिं मंदो ज्ञातीनां भयवर्धनं ॥ १७ ॥ दुर्योधनं कौरवाणामाधिपत्येभ्यषे
चयं ॥ यच्चाहं वासुदेवस्य नाश्रौषं वाक्यमर्थवत् ॥ १८ ॥ वध्यतां साध्वयं पापः सामात्य इति दुर्मतिः ॥ पुत्रस्नेहाभिभूतस्तु हितमुक्तो मनीषिभिः ॥ १९ ॥ विदुरेणा
थ भीष्मेण द्रोणेन च कृपेण च ॥ पदे पदे भगवता व्यासेन च महात्मना ॥ २० ॥ संजयेनाथ गांधार्या तदिदं तप्यते च मां ॥ यच्चाहं पांडुपुत्रेषु गुणवत्सु महात्मसु ॥ २१ ॥
न दत्तवान् श्रियं दीप्तां पितृपतामहीमिमां ॥ विनाशं पश्यमानो हि सर्वराज्ञां गदाग्रजः ॥ २२ ॥ एतच्छ्रेयस्तु परममन्यत जनार्दनः ॥ सोहमेतान्यलीकानि निवृ
त्तान्यात्मनस्तदा ॥ २३ ॥ तदये शल्यभूतानि धारयामि सहस्रशः ॥ विशेषतस्तु पश्यामि वर्षे पंचदशे यवैः ॥ २४ ॥ अस्य पापस्य शुद्ध्यर्थं नियतोऽस्मि सुदुर्मतिः ॥ च
तुर्थं नियते काले कदाचिदपि चाष्टमे ॥ २५ ॥ तृष्णाविनयनं भुंजे गांधारी वेदतन्मम ॥ करोत्याहारमिति मां सर्वः परिजनः सदा ॥ २६ ॥ युधिष्ठिर भयादेति भृशं
तप्यति पांडवः ॥ भूमौ शये जप्य परोर्ध्वं जिनसंघतः ॥ २७ ॥ नियममध्यपदेशेन गांधारी च यशस्विनी ॥ हतं शतं तु पुत्राणां ययोर्युद्धेऽपलायिनां ॥ २८ ॥ नानु
तप्यामि तच्चाहं क्षत्रधर्महिते विदुः ॥ इत्युक्त्वा धर्मराजानमभ्यभाषत कौरवः ॥ २९ ॥ भद्रं ते यादवी मातव च श्वेदं निबोध मे ॥ सुखमस्म्युषितः पुत्रत्वया सुपरिपा
लितः ॥ ३० ॥ महादानानि दत्तानि श्राद्धानि च पुनः पुनः ॥ प्ररुहं च मया पुत्रपुण्यं चीर्णं यथाबलं ॥ ३१ ॥